

Radiša Lj. Lucić (sa otvaranja izložbe, 2000)

Pejzaži Maje Erdeljanin su pre svega misaona objekcija stvarnosti iznedrena iz duboke kontenplativnosti iz koje je proizišla jasna namera da svojim delima omogući ličnu shematiku Logosa Nuovo, koja se kvalitetno udaljuje od ponuđene prvobitne senzacije. Tako ovo što vidimo i osećamo kad posmatramo dela ove umetnice jeste pejzaž sa definisanim prvim i zadnjim planom. Srednji plan je prividno imaginaran, jer je intelektualnim osmišljavanjem objedinjen ličnim, nadahnutim koloritom bojenih površina, a sve povezano arabeskom linijom koja nepogrešivo povezuje delo u celinu, svodeći ga na dijagram čija se egzistencija ne može poreći.

Organizacija prostora, kompozicija, rešavanje dubine i pikturalnosti u Majinim slikama govore o neobičnoj podčinjenosti umetnosti a ne vladanju umetnošću, kako se to kod prvog susreta sa njenim delima čini, jer Maja je opčinjena umetničkim činom - činom stvaranja! U tom euforičnom robovanju umetnosti za umetnost, Erdeljanin je iznedrila lični Panoptikum Panonske ezoteričnosti.

Sve na njenim slikama jasno ukazuje na to da se pojavila nova slikarska ličnost, sa novim stavom prema umetnosti, pa se njeno delo ne može mimoći kada je reč o likovnom stvaralaštvu Vojvodine.